

și continuu-ul celor două instrumente, marimba și vibrafonul, iar pe de altă parte urechile noastre actuale sunt obișnuite cu genul acesta de „colaj”; acestor factori se adaugă meritul compozitorului, desigur, de a integra elemente disparate într-un tot unitar. „Cu influențe evidente din muzica clasică, tango, heavy metal și funk” (spune compozitorul) – eu nu le-aș numi chiar evidente; cu siguranță polifoniile baroce și pasajele tango „sar în ochi”, poate și niște sugestii de ritmuri funk... Se remarcă, însă, virtuozitatea instrumentală, pe care **Irina Rădulescu și Răzvan Florescu** au realizat-o cu brio.

Observ grijă cu care a fost alcătuit programul și atenția pentru ordinea pieselor; traseul muzical al recitalului e un fel de compoziție în sine, unde fiecare piesă preia ceva din cea anterioară. În cazul de față, *Scales, Harmonies and Rhythms* de **Bogdan Vodă** utilizează (într-o mai mică măsură, e drept) ideea de colaj și de referințe-citat (sigur, o astfel de așezare în program ar putea fi riscantă, aducând, ulterior piesei anterioare, monotonie prin similitudinea anumitor procese și elemente componistice, dar aici zic că a funcționat). Așezarea în scenă a instrumentelor are o anumită măreție, cu cele două marimbe și două vibrafoane, la care au cântat cei patru percuționiști. Aproape *didactică* (dar nu în detrimentul muzicii) în expunerea exemplelor de scriitură / stil, lucrarea își propune să parcurgă, într-un sens foarte liber, traseul istoriei muzicii (chiar de la începuturi), însă fără să abunde în citate, acestea există, însă doar pentru a puncta anumite momente. În orice caz, palierul ritmic este prioritar de cele mai multe ori, cele melodic și armonic fiind de asemenea foarte prezente. Conținutul expresiv e vesel-luminos, detașat, ludic. Aș fi simțit nevoia unei durate puțin mai extinse a piesei.

GAME nu se dezice nici de data aceasta în a oferi un recital cu valențe de *memorabilitate*. Felicitări!

Irina VESA

„Micropera” Ornitorinc

Nicolae Brânduș face parte din categoria artiștilor atașați spiritului deschis al acestui veac. Libertatea de gândire, asumată la nivelul fiecăruia din proiectele sale componistice amprentează vizibil structura interioară a acestora. Marcându-și cu inteligență propriile trasee dintre rigoare și abordare improvizatorică, Nicolae Brânduș abordează subtil o tipologie aleatorie ingenios controlată, care pune în discuție capacitatea interpreților de a-și formula propriile răspunsuri la „provocarea” lansată permanent de către fiecare din creațiile sale.

Programată să aibă loc în 10 noiembrie, în ambianța unui festival ca „Meridian” care susține consecvent ideea de a promova orientări stilistice extrem de diverse, prima audiție a „microperei” de buzunar *Ornitorinc* – finalizată în 2015 – a pus în pagină o recuzită expresivă prin intermediul căreia s-au făcut remarcate, declarat, umorul și ironia fină a unui muzician

neîncarcerabil în vreun sistem prestabilit de cutume componistice.

Pe podiumul Sălii de Operă și Multimedia a Universității Naționale de Muzică, sub îndrumarea regizoarei Anca Mihuț, cunoscuta soprană Lavinia Cherecheș și pianista Diana Dava Barb au îmbinat cu har interpretarea vocal-instrumentală cu gestică și mimica actoricească, textul cântat cu cel vorbit, onomatopeele cu plaja dinamică extinsă a eșafodajului sonor propriu-zis – care, datorită deosebitei sale dificultăți, a pus în valoare, la superlativ, amplitudinea registrului și tehnica impecabilă a Laviniei Cherecheș. În versiunea sa, salturile și bogata ornamentație melodică au schițat aproape cu acribie reprezentarea fonică a trilului de pasăre. Nu mai prejos ca nivel de scriitură, partitura pianistică a fost „tradusă” sonor cu sensibilitate de către Diana Dava Barb, multitudinea și varietatea melodică a pasajelor de virtuozitate creând senzația explorării unei grădini de sunete delicat conturate. Mai mult, dialogul dintre cele două partenere de scenă a funcționat fără cusur, sugestivitatea fiecărei secvențe muzicale investind substanța sonoră cu atribute picturale.

Deloc surprinzătoare pentru eterogenitatea și înclinația către ludic ce caracterizează viziunea creatoare a acestui veritabil personaj al componisticii românești – Nicolae Brânduș, încheierea „microperei” este una reflexivă, sarcasmul schimbului conflictual de replici între cele două protagoniste ce implică mult discutatul slogan „*I am Charlie / Je suis Charlie*” generalizând, în fapt, poziția artistului. Eliberat de prejudecăți, în permanentă competiție cu propria-i versatilitate, experimentând bizareria și absurdul dar și deschiderea către sacralitate, compozitorul își construiește propria lume. Incontestabilă memă a statutului său dar și, totodată, a secolului pe care-l parcurgem, *Je suis Charlie* recalibrează termenii noțiunii de individualitate deschizând, în același timp, o paranteză firească asupra virtualelor limite ale dezlimitării. Postmodernismul, reflectat generic în lucrările lui Nicolae Brânduș, nu rămâne doar la dimensiunea unui „palimpsest stilistic” (terminologie aparținând lui Dan Dediu), ci devine parte integrantă a trăirii sale artistice. Așadar, prin finalul său, *Ornitorinc* se recomandă ca o „microperă”-autograf a unei atitudini creatoare pe care am putea-o redenumi, în spiritul autorului, *I am Brânduș*.

Loredana BALTAZAR

Diana Dava Barb, Lavinia Cherecheș

foto: Andra Aron